

The book cover features a teal background with a white border. A woman in a dark dress stands on the left, looking towards a house on the right. The house has a chimney and a doorway where a figure is visible. Several glowing yellow lights are strung across the scene. A black bird is perched on a branch in the upper right. The title is written in a mix of white and yellow fonts, with 'Het' in white script, 'JAAR' in yellow block letters, 'van' in white script, and 'LENTE' in yellow block letters. The author's name is at the bottom in white block letters. The entire scene is framed by dark teal leafy branches.

Het

JAAR

van

LENTE

HEATHER FAWCETT

Het
J A A R
van
L E N T I E

HEATHER FAWCETT

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

1

De heks met het schelpenhart

Op deze lange storm rees een regenboog

Op deze late ochtend – de zon

Vogels stonden lachend op in hun nest

De windstoten – inderdaad – waren voorbij...

– Emily Dickinson, 'On this long storm the rainbow rose'

Toen Lente de geur van versgebakken brood rook, wist ze dat het niet ver meer was naar het huisje van de heks.

Het was haar favoriete soort brood, dat wist ze gewoon. Het soort brood dat ze in het weeshuis nooit kreeg, want daar moest brood vooral zo goed vullen dat de kinderen net zo goed stenen konden eten, omdat je het verschil toch niet proefde. Nee, de geur die tussen de donkere bomen hing, was van brood dat aan de buitenkant chocoladebruin gebakken was en vanbinnen donzig zacht was, vol sappige rozijnen die barstten op je tong.

De meeste kinderen zouden meteen teruggaan als ze zoiets roken, want het betekende dat de heks vlakbij was.

De heks woonde diep in het bos. Ze lokte kinderen naar zich toe om ze op te eten en was eigenlijk niet echt een vrouw, want ze kon veranderen in een gigantisch monster van schaduw. Dat waren in elk geval de verhalen die de kinderen elkaar vertelden.

Maar de heks hoefde Lente niet te lokken. Lente was naar haar op zoek.

Lente bleef even staan om over haar zere voeten te wrijven. Ze wist niet precies hoelang ze nu al door de bossen en de velden liep. Het was donker geweest toen ze het weeshuis verliet en nu was het weer donker.

Ze bleef staan en keek om zich heen, al hielp dat niet veel. De maan was die avond lui en lag nog onder de horizon te slapen, en de sterren zaten als vissen in een net verstrikt in de zwarte takjes boven haar hoofd.

Haar maag knorde. Ze had niets meer gegeten na een oudbakken broodje van dagen geleden dat ze in haar zak had gevonden, want ze was vergeten dat je voor een lange reis eten nodig hebt. Niet handig om dat te vergeten, dat wist ze, maar ze had geen ervaring met weglopen en als ze die had gehad, zou ze er vast superslecht in zijn, net zoals ze overal superslecht in was.

‘Als jij nou eens stopt met dagdromen, Lente...’ zei mevrouw Spencer altijd. Ze maakte die zin nooit af, want mevrouw Spencer had geen fantasie. Lente had juist te veel fantasie, dat zei iedereen. Haar gedachten dwaalden altijd af, naar haar boeken en verhalen over tovenaars en geheime missies. Maar wie zou zijn gedachten níét laten afdwalen, dacht ze, als je alleen de kale witte muren van Huize Roos & Klimop voor Ongewenste Kinderen had om ze bezig te houden?

Nou, mevrouw Spencer niet, dacht ze.

Toen de geur van rozijnenbrood sterker werd, rozijnenbrood dat natuurlijk zou glanzen van de honing en gesmolten boter, zag Lente een lichtje tussen de bomen door pinkelen. Het smalle bospaadje werd breder. In plaats van dennen en eiken stonden er nu esdoorns en kersenbomen, en ook nog een grote appelboom, gewichtig opgeblazen onder zijn bloesems. Lentes voeten ritselden in een berg zachte, krijtwitte bloesemblaadjes.

Het pad maakte een bocht naar links en daar stond het huisje.

Op het eerste gezicht zag het er heel gezellig uit. Het stond er eenzaam maar mooi bij, knus weggestopt op een open plek in het bos, met witte daklijsten die pas nog geschilderd waren. De smalle voorgevel, niet meer dan twee ramen per verdieping, stond naast een beekje waar bloemblaadjes en sterrenlicht in glinsterden. Een wilg roerde met haar takken in de beek. Ssssj, ssssj.

Maar voor Lente, en waarschijnlijk voor alle kinderen, zag het huisje er... fout uit. Als een glimlach op een boos gezicht. Het gouden licht dat achter de ramen gloeide was te fel.

Als je verdwaald was, dacht Lente, als je bang was en honger had, zou je jezelf best kunnen wijsmaken dat je dat allemaal niet zag. Dan zou je al je aandacht op de geur van brood of koekjes richten, of waar je dan ook trek in had, en regelrecht op die mooie rode deur af lopen. Maar Lente had genoeg verhalen gehoord over wie er achter die deur zat om te weten wat er aan de hand was.

Ze staaarde naar het huisje. Het leek oppervlakkig gezien zo gezellig, maar daaronder voelde je de magie en griezeligheid.

Lente werd er ter plekke verliefd op. Het had alles waarop ze ooit had gehoopt bij een thuis.

Windwever streek neer in een perenboom en ritselde met zijn zwarte veren.

‘Wat vind je ervan?’ fluisterde Lente.

Dit is absoluut de heks. Ik heb het aan de andere kraaien gevraagd. Windwever sprak in haar geest. Dat gaf een fladderig en licht kietelend gevoel, alsof er veren langs je heen streken. Windwever was de naam die de kraai voor zichzelf had uitgekozen. Of eigenlijk had hij gekozen voor Prins Windwever van het Azuurblauwe Prieel, maar zo noemde Lente hem alleen bij speciale gelegenheden.

Lente knikte. Kraaien wisten alles van heksen, en van magie in het algemeen. ‘Is ze thuis?’

Hoe moet ik dat weten? zei hij knorrig. Voor hij Lente kende, kon Windwever nog niet praten, in elk geval niet met mensen; kraaien hebben hun eigen geheime taal. Hij was er nog steeds niet aan gewend. Toen zuchtte hij. *Ik kan wel even door het raam kijken.*

Hij steeg op tussen de schaduwen in de avondhemel. Lente wachtte met een knoop in haar maag af. Ze hoefde nu niet uit te kijken voor boomwortels in het donker of te luisteren of ze hoeven achter zich hoorde klepperen van iemand die haar naar het weeshuis wilde teruglepen. Maar op dit soort momenten was ze juist het bangst. Stel dat ze weer terug zou moeten door dat ruige bos, over die landweggetjes die zo spookachtig waren in het donker?

Nee. Ze zette haar kiezen op elkaar en klemde haar wandelstok stevig vast. Wat er ook zou gebeuren, ze ging niet terug.

Ze rechtte haar rug en staarde naar het huisje. Ze stelde zich voor dat ze een edele prinses was die onnoemelijke ontberingen had doorstaan om een boosaardige koningin om een gunst te komen vragen.

Een van de gordijnen bewoog en ze sprong met een gil achter een boom.

Er is iemand thuis, zei Windwever, en hij landde geluidloos tussen de takken. *Ik zag een schaduw achter de luiken bewegen.*

Lente haalde diep adem en probeerde weer de edele prinses te zijn. Maar ook al had ze de moed van een prinses gehad, de knieën had ze niet: die knikten zo hard als wat.

Weet je het zeker? zei Windwever. *Wil je echt bij een heks gaan wonen?*

‘Ik wil meer over mijn toverkracht leren.’ Lente gaf een trap tegen een steen. ‘En trouwens, wie wil mij nou hebben, behalve een heks?’

Ze probeerde haar schouders op te halen toen ze het zei, maar het voelde nep. De waarheid was dat Lente nergens zo hard naar verlangde als naar een thuis.

‘Mijn ouders komen toch niet terug,’ zei ze en ze keek naar de grond.

Windwever kraste zacht en sprong op haar schouder. Hij was Lentes beste vriend, of eigenlijk was hij haar enige vriend, en hij wist altijd wat ze voelde. *Misschien komen ze wel terug.*

‘Nee. Ze zijn dood of ze zijn ver weg overzeese avonturen aan het beleven. Dus óf ze kunnen niet terugkomen, óf ze willen het niet.’

Lente liet haar stem hard klinken om de tranen af te schrikken, en haar ogen bleven droog. Het enige wat ze van haar

ouders had was een onscherpe foto. Ze had helemaal geen herinneringen aan ze. Ze was nog te klein geweest toen ze ‘vermist raakten op zee’, zoals mevrouw Spencer het noemde. Lente vond dat een mooie manier om het te zeggen, want het deed haar denken aan onbewoonde eilanden, apen en lagunes. Al had mevrouw Spencer ook gezegd dat Lentes vader een waardeloze kapitein was die haar moeder op zijn vistochtjes meesleepte. Soms voeren ze helemaal voorbij Kaap Breton in het kleinste, lelijkste bootje dat je ooit had gezien, al wist iedereen dat de zee geen plek voor een dame was.

Windwever trok een blaadje uit haar haar. *Ik durfde wedden dat ze avonturen beleven.*

‘Dat denk ik ook!’ zei Lente. ‘Mevrouw Spencer kende ze. Ze zei dat ze soms weer aan land kwamen zonder vis, maar wel met rare goudkleurige pelzen die van gouden otters leken te komen, of met houten kisten met symbolen erin gekerft. En mevrouw Spencer zei het, dus dan weet je dat het waar moet zijn. Dat is het voordeel als je geen fantasie hebt, hè? Iedereen weet dat je alleen de pure feiten doorgeeft.’

Windwever knikte. *Ik durfde wedden dat ze piraten zijn geworden.*

Lente perste haar lippen op elkaar. Ze probeerde liever niet aan dat ándere te denken dat haar ouders overkomen kon zijn. Al leek vermist raken op zee haar wel een romantische manier om te sterven. Je had ook mensen als Sarah Hassefras, van wie de ouders tuberculose kregen en wegteerden. Daar was helemaal niets geheimzinnigs aan, dacht ze, en zonder iets geheimzinnigs kreeg je nooit een goed verhaal.

Maar ze geloofde niet alles wat mevrouw Spencer zei. Ze

had de zee gezien als die rusteloos was en brulde onder een opkomende storm, en ook als die er glad bij lag, als een zilveren spiegel waarin de sterren zichzelf konden bewonderen. De aanrollende golven, vol geheimen uit verre landen die ze fluis-terend doorgaven aan de kust. Ze wist zeker dat haar moeder graag met haar vader meeinging.

Ze haalde diep adem en vatte nieuwe moed. ‘Goed. Ik ben er klaar voor.’

Ze tilde haar versleten reistas op, waar alleen een paar boeken in zaten. Toen ze van de bomen wegliep werd het pad breed genoeg voor een wagen. Er hingen lichtjes in de kersenbomen – glazen potten met kaasdoek erover. Maar wat maakte dat licht?

‘O!’ zei Lente verrast. In elk potje zaten drie of vier vuur- vliegjes. Even verderop glansden wilde aardbeien als rode edel- steentjes naast het pad. Ze wilde blijven staan om er een paar in haar mond te steken, maar zo stom was ze niet.

Ze is slim, zei Windwever, die nu op Lentes schouder zat. Ze weet wat kinderen leuk vinden. Denk je dat de verhalen waar zijn? Dat ze... Dat ze ze opeet?

‘Natuurlijk.’ Lente haalde haar schouders op. ‘Wat doen heksen anders? Ik durf te wedden dat ze binnen een grote oven heeft staan om ze in te braden.’

Windwever verstopte zijn kop in haar haar. *Pas goed op.*

‘Maak je geen zorgen. Zodra ze me ziet, zijn we veilig.’

Ze liep naar de deur, die even rood was als de aardbeien, en klopte trillend aan. Het bleef een tijdje stil, maar het was het soort stilte waar oogjes in zaten. Lente hoorde zachte voet- stappen binnen en ze zag een schaduw onder de deur bewegen.

Toen ging de deur zonder zelfs maar een beetje te kraken open. Een oude vrouw stond stralend op haar neer te kijken.

Het was een schattig oud vrouwtje, lekker mollig, met grijs haar met gouden strepen erdoor. Ze had haar haar in een knot op haar achterhoofd en veegde het meel aan haar handen af aan een theedoek. Ze droeg een bijzonder oma-achtig vestje van zachte gele wol, en haar lippen waren dun en een beetje streng, maar haar lachje was ook een beetje scheef, alsof ze ondeugend kon zijn. Haar gezicht zat vol met het soort vouwen dat de meeste mensen lachrimpels noemden. Lente wist niet of dat een goed teken was, want de oude vrouw was een heks en het hing er maar van af waar ze om lachte. En Lente wist zeker dat ze een heks was, want haar hart klopte niet.

Dat wist Lente omdat ze hartslagen kon horen. Dat was een van de drie dingen waar ze goed in was. De andere twee waren lezen en magie (drie dingen was niet veel, dat wist ze, maar altijd nog beter dan helemaal niks). Het hart van de heks was koud en leeg, en het geluid dat het maakte klonk als het ruisende gebulder dat je hoort als je een schelp tegen je oor houdt. Hoe kon het ook anders, met al die verhalen waarin heksen harteloos zijn?

‘Hemeltjelief!’ zei de heks warm. ‘Ben je verdwaald, arm kind?’

Lentes maag knorde, want de geur die uit het huisje van de heks kwam was die van een toverbakkerij. Ze rook niet alleen rozijnenbrood, maar ook appeltaart en kleverige dadelcake, gemberkoek met ahornsiroop en pompoencakejes, allemaal nog warm uit de oven. Ze dacht aan wat de heks moest zien: een meisje met warrig zwart haar dat nog vol zat met dennennaalden van het dutje dat ze onder een boom had gedaan, met een jurk vol

bosbesvlekken en benen die onder de modder zaten. Een wild wezen uit het bos, bijna geen meisje meer.

De glimlach van de heks werd breder terwijl ze Lente eens goed bekeek, en Lente had het verontrustende idee dat de heks haar ergens aan afmat. De bakgeuren werden nu zo heerlijk dat ze elk moment kon flauwvallen.

‘U kunt daar wel mee ophouden,’ zei ze. Ze probeerde dapper te klinken, maar vanbinnen was ze doodsbang dat de heks de deur in haar gezicht zou dichtgooien. ‘Ik weet wie u bent.’

De glimlach van de heks veranderde niet. Ze veegde haar bebloemde handen nog een keer af aan de theedoek. ‘Zo dan.’

Lente keek omhoog naar dat oude gezicht en ze kon een grijns niet onderdrukken. De heks kneep haar ogen een klein beetje dicht, maar Lente kon er niets aan doen: ze had nog nooit een andere heks ontmoet, iemand wiens hart net zulk schelpengeruis maakte als het hare.

‘Er zat een meisje in het weeshuis dat verhalen over u vertelde,’ legde ze uit. Ze praatte nu snel. ‘Ze woonde vroeger in het dorpje verderop, Broek aan Zee. Ze zei dat er een keer een jongetje en zijn zus ’s avonds in de bossen bij uw huisje verdwaald waren en dat u ze naar binnen hebt gelokt. U at het meisje op en u wilde de jongen ook opeten, maar hij ontsnapte door de achterdeur.’

Lente raakte buiten adem. De heks staaarde op haar neer, maar haar vrolijke-grootmoedervermomming bleef stevig op zijn plek. Heel even geloofde Lente bijna dat ze gewoon een oude vrouw was die ze bij het bakken had gestoord, iemand die haar een aai over haar bol zou geven en zou troosten als ze haar knieën openhaalde.

Ze is slim, had Windwever gezegd. Hij had gelijk.

‘Jeetje,’ zei de heks kalm. ‘Jij bent een meisje met veel fantasie, hè? Ach, een beetje fantasie kan geen kwaad voor een kind, maar te veel kan gevaarlijk worden.’

‘U denkt dat u mij ook kunt opeten. Maar dat kan niet.’ Lente liet een pauze vallen waarvan ze hoopte dat die dramatisch was. ‘Want ik ben ook een heks, net als u.’

Ze dacht dat de heks verrast haar adem zou inzuigen of op zijn minst met haar ogen zou knippen. Maar in plaats daarvan keek ze Lente met een lege blik aan, alsof die had gezegd dat ze sokken kon breien.

‘En eh... Tja,’ ging Lente na een ongemakkelijke stilte verder. ‘Ik kwam kijken of u mij les zou willen geven. In toveren en zo, bedoel ik. Echte magie. Ik kan ervoor werken,’ voegde ze er snel aan toe. ‘Ik kan koken en schoonmaken. Wat u maar wilt.’

Ze probeerde de wanhoop uit haar stem te weren, maar wanhoop was lastig te verbergen, net zoals een vieze geur. De heks wachtte even. Toen viel zonder waarschuwing alle grootmoederlijkheid van haar af en keek ze écht naar Lente. Als je in de ogen van de heks keek, was het alsof je in zo’n diepe, zwarte afgrond viel dat je geen kreten meer overhad als je de bodem raakte. Lentes adem stokte en ze wendde haar blik af. Toen ze weer keek, stond de heks glimlachend de theedoek op te vouwen en Lente was er al half van overtuigd dat ze het zich verbeeld had.

‘Dus je bent een heks?’ zei de heks, en Lente kon niet zien of dat haar beviel of niet. ‘Nou, dan moeten we maar eens babbelen, vind je ook niet?’

Lente blies haar ingehouden adem uit. Ze was niet wegge-

stuurd of voor leugenaar uitgemaakt. 'Dank u,' fluisterde ze.

De heks liet haar geheime glimlachje zien en deed de deur
wijd open. 'Kom binnen.'

2

Alle goede dingen van de wereld

Een Vogel kwam van het Pad af

Hij wist niet dat ik keek

Hij beet een Regenworm in tweeën

En at de sinjeur, rauw...

– Emily Dickinson, 'A Bird, came down the Walk'

‘**W**aar kom je vandaan, lieve Lente?’ vroeg de heks. Ze zaten in de keuken van de heks, die heel gezellig was. Er stond een zware eikenhouten tafel, er hingen mooie gele gordijnen voor de twee grote ramen en in elke vensterbank stond een geranium in een pot. Een enorme bakstenen oven nam bijna een hele muur in beslag.

Lente verslond een aardbeientaartje met slagroom, rozijnenbrood met boter en appelstroop, meerdere chocoladekoekjes en een gloeiend hete beker thee met honing van de bijen van de heks. Windwever bleef maar op het raam tikken, maar Lente negeerde hem. De heks zou haar geen kwaad doen. Ze waren van hetzelfde soort.

‘Weeshuis Roos & Klimop, mevrouw,’ zei Lente met haar mond vol aardbeientaart. ‘In Charlottetown.’

‘Charlottetown is dertig kilometer verderop,’ zei de heks. ‘Dat zal dan wel verklaren waarom je er zo bij loopt. Je hebt heel wat doorstaan, arm kind.’

Lente bloosde. Haar jurk was één grote vlek, voornamelijk van het gras en de modder, en haar handen waren paars van het bramensap.

De heks schonk Lente nog een kop thee in en zette een bord met citroenbiscuits voor haar neer, nog warm van de oven. Lente pakte snel een stuk biscuit en stak het in haar mond. Ze viel bijna flauw van geluk toen de boter smolt op haar tong.

‘Goed,’ zei de heks. ‘Vertel eens over die magie van jou.’

Lente keek naar haar handen. Ze wist niet wat ze moest zeggen, en dat gebeurde niet vaak.

‘Kun je betoveringen doen?’ drong de heks aan. Ze klonk geïrriteerd, maar ze glimlachte warm en bemoedigend, dus Lente dacht dat ze het zich moest hebben verbeeld. ‘Kun je misschien vliegen? Of voorwerpen in goud veranderen?’

Lente begon verrast te lachen. ‘Kon ik dat maar! Als ik dingen in goud had kunnen veranderen zou mevrouw Zilverhout me vast gehouden hebben.’

‘Aha.’ De heks leunde achterover. ‘Had die mevrouw Zilverhout je geadopteerd?’

‘Ja.’ Lente keek weer naar haar handen. ‘Maar toen ontdekte ze dat ik een heks ben. Daarna wilde ze me niet meer.’

‘Dat moet heel moeilijk zijn geweest,’ mompelde de heks. ‘Om terug te moeten naar dat vreselijke weeshuis.’

‘Het weeshuis was niet eens zo vreselijk,’ zei Lente. ‘Of ja, het was nogal saai en alles was er een beetje versleten. We sliepen met acht meisjes in een kamer en sommigen snurkten zo hard als een donderbui, vooral Betsie Gullikens. Maar het eten was oké en er werd niemand geslagen of uitgehongerd. In verhalen worden wezen toch altijd geslagen en uitgehongerd? Dus volgens mij hadden we geluk. Er lag een prachtig groen bos achter het huis, zo groen dat je je kon voorstellen dat er allerlei wezens in leefden, maar ik dacht altijd aan elfjes. Kleine elfjes, die zich snel achter een boom verstoppen als je te dichtbij komt, met zachte voetstapjes die klinken als regendruppels. En de bibliotheek was geweldig! Vierentwintig planken vol boeken; dat weet ik omdat ik ze heb geteld. En je mocht zo veel lezen als je –’

‘Ik begrijp het,’ zei de heks, en nu wist Lente zeker dat ze geïrriteerd was. Haar glimlach was koud en hard geworden.

Lente voegde er snel aan toe: ‘Wat ik bedoel is dat het weeshuis geen slechte plek was om te wonen. Maar het is een verschrikkelijke plek om naar terug te moeten.’ Ze slikte. ‘Ik wist niet dat ik een heks was voor mevrouw Zilverhout me in huis nam. En toen ze me had teruggestuurd, wilde ik zo graag...’

‘Geen heks zijn?’ raadde de heks.

Lente schudde snel haar hoofd. ‘Nee, ik vind het heerlijk om toverkracht te hebben. Het is het allerfijnste... Het enige goede...’ Ze stopte. ‘Ik wou alleen dat ik de goede soort toverkracht had, in plaats van de slechte.’

‘En waarom denk je dat jij bij de slechte soort hoort, Lente?’

Lente haalde adem. Toen stroomde het hele verhaal in één keer uit haar mond, onstuitbaar als een waterval.

Mevrouw Zilverhout was naar Roos & Klimop gekomen toen Lente acht was. Ze zocht een meisje om haar te helpen met haar baby's. Ze had pas een drieling gekregen en had al twee kinderen die net konden lopen. Toen mevrouw Spencer Lente naar de woonkamer had laten komen, had Lente gedacht dat ze straf zou krijgen. Ze had op haar bed met Lily van Riet gestolen appeltaart zitten eten, met blote handen. Taart, had Lente tegen Lily gezegd, smaakte zo het best: als je hem net zo slordig at als een beer een vis verslindt. Toen mevrouw Spencer binnenkwam, had Lente de taart snel onder het kussen verstopt.

Mevrouw Zilverhout was bleek op een waterige, uitgespoelde manier, met haren en ogen van een onbestemde kleur. Ze deed Lente denken aan een zeemeermin die gedwongen is een menselijke gedaante aan te nemen en al jaren op het droge is gestrand. Ze dacht in die tijd vaak aan zeemeerminnen, want ze hoopte dat haar ouders dat ook waren geworden en dat ze op een dag de zee uit zouden lopen vol verhalen over koninkrijken onder water.

Natuurlijk was mevrouw Spencer tegen Lente uitgevallen toen ze mevrouw Zilverhout met een zeemeermin vergeleek. Maar mevrouw Zilverhout leek niet boos. Ze had geglimlacht alsof ze aangenaam verrast was, alsof ze helemaal vergeten was dat zeemeerminnen bestonden totdat Lente erover begon, en er was iets van haar vermoeidheid uit haar gezicht verdwenen.

Lente had een dag bij meneer en mevrouw Zilverhout gewoond en dat was de gelukkigste dag van haar leven geweest. Alles was geweldig, zelfs de naam *Zilverhout*, waar zo veel poëzie in zat. Het was precies het soort naam dat op de voorkant van een boek zou kunnen staan. Toen het gebeurde – toen de magie

kwam – hielp ze mevrouw Zilverhout appels plukken in de tuin. (De familie Zilverhout had een prachtige tuin, aangelegd op de helling van een heuvel waar een beekje van afstroomde.) Mevrouw Zilverhout had gevraagd of zeemeerminnen van appels hielden, en Lente had gezegd dat ze vast grote onderwaterboomgaarden hadden waar ze zoet-zoute appels met een glibberige groene schil kweekten. Ze lachten en kletsten over alle dingen die je in de tuin van een zeemeermin zou kunnen vinden: tulpen met parels erin en rozen met tentakels als anemonen.

En toen ineens keek ze het ene moment nog naar mevrouw Zilverhout, en het volgende dwars door haar heen. Niet alsof ze een geest was, maar alsof ze een deur naar haar binnenste had opengedaan. De grijze ogen van mevrouw Zilverhout veranderden in het grijs van de winterochtend waarop haar vader haar kleine broertje Willem uit het meer had gehaald. Mevrouw Zilverhout, die toen nog Emily de Bruin heette en zestien jaar was, had die dag moeten voorkomen dat haar kleine broertje ervandoor ging, want zij moest op hem passen. Maar ze had op haar kamer zitten lezen en hij was buiten in de sneeuw naar kikkers gaan zoeken. Kikkers laten zich bevriezen in de winter; dat had Emily de Bruin in een boek gelezen. En als er dan een warme lentedag komt, ontdooien ze, schudden ze zichzelf wakker en gaan ze weer verder met hun kikkerzaken. Emily dacht aan die kikkers toen ze naar haar arme bevroren broertje keek, die zichzelf nooit meer wakker zou schudden. Zelfs toen ze eenmaal mevrouw Zilverhout was kon ze het geluid van kwakende kikkers niet verdragen.

Lente knipperde met haar ogen en deed een stap achteruit. Ze zag aan mevrouw Zilverhouts gezicht dat zij precies hetzelfde

had gezien toen ze naar Lente keek. Ze was bleek geworden en had zo geschrokken en angstig gekeken dat Lente meteen in tranen uitbarstte.

Lente zag mevrouw Zilverhout nooit meer terug, net als het huis met de tuin op de helling en het beekje. Iemand bracht haar terug naar het weeshuis en toen ze daar kwam was Lily van Riet verdwenen, want de familie Zilverhout had de twee meisjes omgeruild alsof ze een paar schoenen waren. Lente zocht in haar bed en vond de koude, geplette taart nog onder haar hoofdkussen.

‘Wat een verhaal,’ zei de heks toen Lente klaar was. ‘En is dat de enige keer dat je magie hebt gebruikt?’

‘O nee,’ zei Lente. Ze was slaperig van het eten. In het huisje hing die knusse, krakende rust van oude huizen. ‘Het is nog twee keer gebeurd. Geen van die mensen heeft ooit tegen mevrouw Spencer gezegd waarom ze me terugbrachten – die dacht natuurlijk dat het was omdat ik altijd dingen zeg die niet gepast zijn voor een dame. Mevrouw Spencer zei altijd dat ik te veel fantasie had, begrijpt u. Gelooft u dat iemand te veel fantasie kan hebben? Dat klinkt voor mij een beetje als te veel citroenbiscuit of te veel bloemen in je tuin hebben. Want als je te weinig fantasie hebt, ben je je hele leven bezig met overal iets op aanmerken, zoals mevrouw Spencer, waardoor je alleen akelige dingen ziet en vergeet dat er ook prachtige dingen op de wereld zijn.’

De heks tuitte haar lippen. ‘Dat zou ik niet weten. Wat de rest betreft valt er niet veel te treuren. Wat je deed is heel gewoon. Alle heksen hebben dat effect op mensen. We laten ze hun ergste herinneringen zien, de dingen waar ze zich het schuldigst over voelen. Wij zijn dat waar de mensen bang voor

zijn, begrijp je. Dat zijn we altijd al geweest. Het monster dat in de schaduw op de loer ligt. En weet je wat er zo grappig is aan angst? Het is meestal vermengd met haat. Twee kanten van dezelfde medaille. En wat je het ergst haat, waar je het bangst voor bent, zit vaak in jezelf. Het is wat je aan niemand anders wilt laten zien.'

Lente wist niet of ze dit wel begreep. 'Kan ik het tegenhouden?'

'Jazeker.' De heks lachte kort en warm. 'Je hoeft alleen maar te leren hoe je je moet vermommen. Zoals ik heb gedaan.'

De hoop fladderde in Lente omhoog. 'Dus... mag ik hier dan wonen? En van u leren toveren?'

'Ik zie geen enkele reden waarom je hier niet zou kunnen blijven,' zei de heks. Dat was niet precies wat Lente had gevraagd, maar op dat moment viel het haar niet op.

Lente slaakte een gil van blijdschap. 'Bedankt!' zei ze. 'Bedankt, bedankt, bedankt –'

'Zo is het wel genoeg,' onderbrak de heks haar. 'Je zult wel moe zijn na al dat lopen. Waarom ga je niet –'

'Hoe werkt magie?' vroeg Lente gretig. Opgewonden leunde ze voorover. 'Dat heb ik altijd al willen weten. U had het over toveren, maar dat heb ik zelf nooit gedaan. Mijn magie overkómt me gewoon, weet u.'

De mond van de heks verstrakte. 'Misschien kunnen we het daar een andere keer –'

'Ik bedoel, ik heb het liefst dat magie met toverspreuken werkt,' ging Lente verder. 'Dat is veel interessanter. In sommige verhalen kunnen magiërs en tovenaars mensen betoveren door alleen maar naar ze te kijken. Dat is toch saai? Moet je je

voorstellen dat magie eigenlijk neerkomt op mensen aanstaren! Maar ik geloof dat veel dingen in het leven zo zijn: veel interessanter om je ze voor te stellen dan om ze te dóén.’ Ze bleef even stil om na te denken. ‘Maar als magie met toverspreuken werkt, waarom laat ik de mensen dan de slechte dingen die ze gedaan hebben zien zonder ook maar één toverwoord uit te spreken?’

‘Magie is een ingewikkeld onderwerp,’ zei de heks. ‘Te ingewikkeld om zo laat op de avond nog aan te beginnen. Als je nu eerst eens ging slapen, hmm?’ De heks pakte Lentes lepel uit haar hand en legde die zachtjes in de schaal. Lente liep achter haar aan de krakende trap op. Haar benen voelden verschrikkelijk zwaar en ze struikelde een paar keer.

‘Hier is het,’ zei de heks. De trap kwam uit op een overloop met aan de linkerkant een deur. De heks deed de deur open en Lente hield verrast haar adem in.

Het slaapkamertje was klein, net groot genoeg voor een bed en een kleine ladekast, maar o! Het was de kamer van Lentes dromen. Er lag een lappendeken met alle duizend bloemen erop die hier op het eiland groeiden, van lupines tot venusschoentjes. Het raam keek uit over een appelboomgaard, met witte bloesems die in het maanlicht glansden als de parapluutjes van kleine geesten. De ladekast was een mooi, stevig meubelstuk van cederhout dat de kamer naar een zomers bos liet ruiken. Onder haar voeten lag een zacht kleed van blauwwitte wol uitgespreid, als een vijver waarin ze haar vermoeide voeten kon baden. Ze dacht aan de lange, smalle kamer waarin ze in het weeshuis had geslapen, zo smal dat je zijwaarts langs de voeteneindes van de andere bedden naar je eigen bed moest schuifelen, met kale

grijze muren en de vage geur van bakvet uit de keuken beneden. Het verschil tussen de twee slaapkamers was zo groot dat Lente een paar tellen lang geen woord kon uitbrengen.

‘O,’ zei ze ten slotte ademloos. ‘Het lijkt wel alsof alle goede dingen van de wereld in deze kamer zijn.’

De heks ademde scherp uit door haar neusgaten. ‘Ik heb een nachtpon voor je op het bed gelegd. Welterusten.’

Lente liet dromerig een hand over de lappendeken glijden. ‘Wonen er heksenkinderen in de buurt?’

De heks bleef staan. ‘Heksenkinderen?’

‘Met wie ik vrienden kan worden,’ legde Lente uit. ‘Ik kan me niet voorstellen hoe heerlijk het moet zijn om vrienden te hebben. In het weeshuis waren de meeste andere kinderen bang voor me. Ze hadden in de gaten dat ik anders was. Kinderen zijn beter in heksen herkennen dan volwassenen, denk ik. Maar goed, zelfs de dappersten bleven nooit lang vrienden met me, want ze werden altijd geadopteerd en lieten me dan weer alleen. Ik was het oudste meisje dat overbleef. De een na oudste was twee hele jaren jonger. Ze kwam maar tot mijn schouder.’ Lente gaf met haar hand de hoogte aan. ‘Weet u hoe dat is, om altijd achtergelaten te worden? Nou, er stond een braamstruik achter het weeshuis en elk seizoen aten we daarvan, maar er zaten altijd een paar bramen te hoog om bij te kunnen, en hoe langer die niet geplukt werden, hoe meer ze uitdroogden en rimpelden. Zo is het om achtergelaten te worden: het geeft je een uitgedroogd gevoel. Mevrouw Spencer zegt dat ik kinderen niet met bramen moet vergelijken, en trouwens ook niet met iets anders. Ze gelooft niet in vergelijkingen, snapt u. Maar ik vind het fijn om gelijkgestemden in

de wereld te vinden, of het nu een ander mens is of een braamstruik.'

De heks had dat gekwelde gezicht gekregen dat mevrouw Spencer ook altijd trok als ze een van haar hoofdpijnaanvallen kreeg. 'Voor zover ik weet zijn er geen heksenkinderen in de buurt. Zorg nu dat je wat slaap krijgt, lieverd. Je moet wel uitgeput zijn na je lange reis.'

'Uitgeput,' mompelde Lente. Ze liet zich op bed vallen, met het gevoel dat ze haar ogen nauwelijks kon openhouden. 'Dat vind ik zo'n heerlijk woord, u ook? Het rolt gewoon als een zucht van de tong. Is het niet heerlijk als woorden precies klinken naar wat ze betekenen?'

De heks wreef in haar ogen en gaf geen antwoord.

'Waarom werkt mijn magie niet op u?' zei Lente doezelig. Het was vreemd hoe snel ze slaperig werd! 'Komt dat doordat u een heks bent?'

De heks glimlachte vaag. 'O, het zal wel komen doordat ik nergens spijt van heb, meer niet. Goedenacht, Lente.'

Het laatste wat Lente nog opmerkte voor ze in slaap viel, was dat Windwever driftig tegen haar raam pikte. Ze stak haar hand uit om het open te doen, maar haar arm was veel zwaarder dan normaal en hij zakte weer terug op het bed. Ze viel in slaap.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Grace of Wild Things*

Verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollinsPublishers

© 2023 Heather Fawcett

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6490 3 (e-book 978 90 261 6491 0)

NUR 283, 284